

Papež Frančišek

**Poslanica
za svetovni dan miru
1. januarja 2017**

NENASILJE: STIL POLITIKE ZA MIR

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA 27

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA 27

Papež Frančišek

Poslanica za svetovni dan miru 2017

NENASILJE: STIL POLITIKE ZA MIR

Papež Frančišek

**POSLANICA
ZA SVETOVNI DAN MIRU
1. januarja 2017**

**NENASILJE:
STIL POLITIKE ZA MIR**

ZALOŽBA
DRUŽINA

Ljubljana
2016

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA 27

Papež Frančišek
Poslanica za svetovni dan miru 2017
NENASILJE: STIL POLITIKE ZA MIR

Izvirnik
Papa Francesco
Messaggio per la giornata mondiale della pace 2017
LA NONVIOLENZA:
LO STILE DELLA POLITICA PER LA PACE

© Libreria Edizione Vaticana
© **Družina d. o. o.**

Urednik: Rafko Valenčič
Prevod: Pavel Peter Bratina
Lektorirala: Marija Bratina
Redakcija in spremna beseda: Rafko Valenčič
Grafična priprava: Družina d. o. o.
Izdala: Družina d. o. o.
Odgovarja: Tone Rode
Naklada: 1100 izvodov
Ljubljana, december 2016

Več informacij o knjigah založbe Družina dobite
na **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
272-732.2-284

FRANCISCUS, papež

Nenasilje: stil politike za mir : poslanica za svetovni dan miru 1. januarja 2017 / papež Frančišek ; [prevod Pavel Peter Bratina ; spremna beseda Rafko Valenčič]. - Ljubljana : Družina, 2016. - (Cerkveni dokumenti. Nova serija ; 27)

Prevod dela: La nonviolenza: lo stile della politica per la pace
ISBN 978-961-04-0380-7

288003328

Papež Frančišek

Poslanica za svetovni dan miru 2017

NENASILJE: STIL POLITIKE ZA MIR

1. Ob začetku novega leta iskreno želim miru vsem ljudstvom in narodom, predsednikom držav in vlad, pa tudi odgovornim predstavnikom verskih skupnosti in različnih oblik civilne družbe. Prav vsakemu človeku – moškemu, ženski, dečku in deklici – voščim miru in prosim Boga, da bi Božjo podobo in podobnost, ki je v vsakem izmed nas, priznali drug drugemu ter v njej spoznali neizmeren Božji dar in vir neizmernega dostojanstva. To »najgloblje dostojanstvo« spoštujmo zlasti v konfliktnih razmerah in se oklenimo nenasilja kot dejavnega življenjskega stila.

To je sporočilo 50. svetovnega dneva miru. V prvem se je blaženi papež Pavel VI. obrnil na vse ljudi, ne samo na katoličane, z nedvoumnimi besedami: »Končno je postalo kristalno jasno, da je mir edina in prava pot napredka (ne pa stremenje ambicioznih nacionalizmov, ne nasilno osvajanje, ne zatiranje, ki prinaša zlagan družbeni red).« Svaril je pred »nevarnim prepričanjem, po katerem mednarodnih sporov ni mogoče reševati po pameti, se pravi s pogajanjem, utemeljenimi na pravu, pravičnosti, enakosti, temveč le z zastraševanjem in smrtonosno silo«. Z navajanjem okrožnice svojega predhodnika Janeza XXIII. *Mir na*

zemlji je – nasprotno – poudaril »smisel in navdušenje za mir, ki temelji na resnici, pravičnosti, svobodi in ljubezni«. Preseneča nas sodobnost teh besed, ki po petdesetih letih niso izgubile ne teže ne pomena.

Ob tej priložnosti se želim zadržati pri nenasilju kot stilu mirovne politike in prosim Boga, naj vsem nam pomaga, da bi se nenasilja oklenili z najglobljimi koreninami svojih čustev in osebnih vrednot. Velikodušna ljubezen in nenasilje naj nas vodita pri vzpostavljanju medsebojnega, družbenega in mednarodnega povezovanja. Ko se žrtve nasilja znajo upreti skušnjavi maščevanja, lahko postanejo najzanesljivejši protagonisti nenasilnih gibanj za krepitev miru. Nenasilje lahko postane značilni slog našega odločanja, naših medsebojnih razmerij, dejanj, naše politike na vseh ravneh, od krajevene in vsakdanje do svetovne.

Razbiti svet

2. Preteklo stoletje sta opustošili dve smrtonosni svetovni vojni. Svet je spoznal nevarnost atomske vojne in veliko drugih spopadov. Danes pa imamo, žal, opraviti s strašno svetovno vojno po koščkih (»a pezzi«). Ni lahko reči, ali je današnji svet nasilnejši od včerajšnjega ali ne, niti tega, ali smo zaradi sredstev sodobnega komuniciranja in mobilnosti, tako značilnih za našo dobo, občutljivejši na nasilje ali nanj bolj navajeni.

Kakorkoli že, to vsestransko »razdrobljeno« nasilje povzroča velikansko trpljenje, ki se ga dobro zavedamo: vojne po številnih državah in celinah; terorizem, kriminal in nepredvidljivi oboroženi napadi; zlorabe, ki so jim izpostavljeni begunci in žrtve trgovine z ljudmi; uničevanje okolja. Čemu vse to? Mar nasilje omogoča doseganje dolgotraj-

nih ciljev? Mar ne sproža le besnih povračilnih ukrepov in vedno novih smrtonosnih spopadov, ki prinašajo koristi samo maloštevilnim »gospodarjem vojne«?

Nasilje ni lek za naš razdrobljeni svet. Odgovarjanje nasilju z nasiljem vodi, v najboljšem primeru, k prisilnim migracijam in povzroča neskončno trpljenje, ker so velikanske količine dobrin namenjene za vojaške cilje in odtegnjene vsakdanjim potrebam mladih, družin v stiski; starim, bolnim, veliki večini svetovnega prebivalstva. V najslabšem primeru lahko vodi številne, če že ne kar vseh, v telesno in duhovno smrt.

Veselo sporočilo

3. Tudi Jezus je preživel nasilne čase. Učil je, da je pravo bojno polje, na katerem se spopadata nasilje in mir, človeško srce: »Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli« (Mr 7,21). Toda Kristusovo sporočilo je glede tega odločno pozitivno: neutrudno je oznanjal brezpogojno Božjo ljubezen, ki sprejema in odpušča, in je svoje učence učil, naj ljubijo sovražnike (prim. Mt 5,44), naj nastavilo še drugo lice (prim. Mt 5,39). Ko je Jezus grešnico, ki so jo obtoževali prešuštva, branil pred kamenjanjem (prim. Jn 8,1-11) in ko je v noči pred svojo smrtjo ukazal Petru, naj spravi meč v nožnico (prim. Mt 26,52), je načrtoval pot nenasilja, ki ji je ostal zvest vse do konca, do križa, s čimer je uresničil mir in uničil sovraštvo (prim. Ef 2,14-16). Zato se vsak, kdor sprejme Jezusovo veselo oznanilo, odpove nasilju, ki ga nosi v sebi, in se prepusti zdravljenju Božjega usmiljenja. Tako postaja v duhu spodbude sv. Frančiška Asiškega še sam orodje sprave: »Mir, ki ga oznanjate z usti, še obilneje krepite v svojih srcih.«

Biti pravi Jezusov učenec danes pomeni, da sprejemamo njegovo priporočilo nenasilja. To »je uresničljivo«, kakor je poudarjal moj predhodnik Benedikt XVI., »ker upošteva, da je v svetu, kjer je preveč nasilja, preveč krivice, le-to mogoče preseči samo z več ljubezni, več dobrote. Ta 'več' prihaja od Boga.« To je odločno podkrepil z besedami: »Za kristjane nenasilje ni taktična drža, temveč vsebina bivanja, ravnanje človeka, ki je tako zelo prepričan v Božjo ljubezen in moč, da se ne boji napasti zla z orožjem ljubezni in resnice. Ljubezen do sovražnikov je jedro 'krščanske revolucije'.« Resnično, *evangelij ljubezni do sovražnikov* (prim. Lk 6,27) je postal 'magna charta krščanskega nenasilja'. Ta ni v tem, »da se pred zlom umaknemo ..., temveč, da se mu upremo z dobrim (prim. Rim 12,17-21) in tako drobimo krivične verige«.

Močnejše od nasilja

4. Nenasilje včasih razumemo kot predajo, izmikanje in ravnodušnost, v resnici pa ni tako. Ko je mati Terezija leta 1979 prejela Nobelovo nagrado za mir, je jasno izpovedala, kako gleda na nenasilje: »V naši družini ne potrebujemo bomb, orožja, uničevanja, da bi prinašali mir, temveč le to, da smo skupaj, da se imamo radi. [...] In premagali bomo vse zlo na svetu.« Kajti moč orožja je varljiva. »Medtem ko trgovci z orožjem opravljajo svoj posel, revni delavci za mir pomagajo enemu pa drugemu pa spet drugemu človeku in tako darujejo svoje lastno življenje.« Zato je tem mirovnim delavcem mati Terezija »simbol, ikona naših časov«. V preteklemu septembru sem jo z velikim veseljem razglasil za svetnico. Izpostavil sem njeno »sprejemanje človeškega življenja in

zaščito še ne rojenega, pa tudi že zapuščenega in zavrženega. [...] Sklanjala se je nad onemogle, prepuščene umiranju ob cestah, in tako priznavala dostojanstvo, ki jim ga je dal Bog. Svoj glas je povzdignila pri svetovnih mogočnikih, da bi prepoznali svojo krivdo za zločine – da, za zločine! – revščine, ki so jo sami ustvarili.« Njen odgovor, njeno poslanstvo – in v tem se prepozna na tisoče, celo milijone ljudi – je velikodušno, predano posvečanje žrtvam tako, da se dotaknejo vsakega ranjenega telesa, ga obvežejo in zdravijo sleherno zlomljeno življenje.

Odločno in vztrajno širjenje nenasilja je prineslo vznemirljive sadove. Nikoli ne bodo pozabljeni uspehi Mahatme Gandija in Khana Abdula Ghaffarja Kahna pri osvobajanju Indije ter Martina Luthra Kinga ml. v boju zoper rasno razlikovanje. Posebno ženske so v praksi pogosto voditeljice in nosilke nenasilja. Na primer Leymah Gbowee in na tisoče Liberijk, ki so pripravljale molitvena srečanja in nenasilne proteste (pray-ins) ter dosegle pogajanja na najvišji ravni za končanje druge državljanske vojne v Liberiji.

Ne smemo pozabiti zgodovinskega desetletja, ki se je končalo s padcem komunističnih režimov po Evropi. Z vztrajno molitvijo in pogumnimi dejanji so k temu prispevale svoj delež tudi krščanske skupnosti. Posebno sta vplivala cerkveno učiteljstvo in učenje sv. Janeza Pavla II. Ob osvetljevanju dogodkov iz leta 1989 je moj predhodnik v okrožnici *Ob stoletnici (Centesimus annus, 1991)* opozoril, da je prišlo do velike spremembe v življenju ljudstev, narodov in držav »zaradi nenasilnega boja, ki se je oklepal le orožja resnice in pravice«. Do političnega prehoda k miru je deloma privedlo »nenasilno prizadevanje ljudi, ki so vedno zavračali silo, a so znali v vsakršnih razmerah najti učinkovite oblike pričevanja

za resnico«. Sklenil je z željo: »Da bi se ljudje naučili bojevati za pravico brez nasilja, tako da bi se v notranjih nesoglasjih odrekli razrednemu boju, v mednarodnih pa vojni.«

Cerkev se je v strategijo nenasilja pri krepitvi miru vključila v številnih deželah, pri čemer celo najbolj nasilne dejavnike spodbuja, naj si prizadevajo za vzpostavitev pravičnega in trajnega miru.

Dejavnost v korist žrtvam krivic in nasilja pa ni izključna dediščina katoliške Cerkve, temveč je lastna številnim verskim izročilom, za katera sta »sočutje in nenasilje bistveni in kažeta, kako živeti«. Odločno poudarjam: »Nobena vera ni teroristična.« Nasilje je skrunitev Božjega imena. Nikoli se ne trudimo ponavljati: »Božje ime ne more nikoli upravičiti nasilja. Samo mir je svet. Mir, ne vojna!«

Družinske korenine nenasilne politike

5. Če je človekovo srce tisti vir, iz katerega izvira nasilje, je torej najpomembneje, da stezo nenasilja najprej prehodimo v družini. Ta je sestavni del tiste radostne ljubezni, ki sem jo po dveh letih premišljevanja Cerkve o zakonu in družini predstavil preteklega marca v apostolski spodbudi *Radost ljubezni* (*Amoris laetitia*, 2016). Družina je nepogrešljivi talilni lonec, v katerem se zakonci, starši in otroci, bratje in sestre učijo medsebojnega sporazumevanja ter nesebične skrbi drug za drugega. V družini se morajo navzkrižja in celo spori presegati s pogovorom, z iskanjem koristi drugega, z usmiljenjem in odpuščanjem – ne s silo. Iz osrčja družine se radost ljubezni širi v svet in obseva vso družbo. Po drugi strani pa etika bratstva in miroljubnega

sožitja med ljudmi in ljudstvi ne more temeljiti na logiki strahu, nasilja in izključevanja, temveč na odgovornosti, spoštovanju in iskrenem pogovoru. V tem duhu vabim k razorožitvi, pa tudi k prepovedi in odpravi jedrskega orožja. Jedrsko zastraševanje in grožnja z gotovim medsebojnim uničenjem ne moreta temeljiti na tej etiki. Enako zavzeto prosim, naj se konča družinsko nasilje ter zlorabe žensk in otrok.

Sveto leto usmiljenja, sklenjeno v novembru (20. 11. 2016, na praznik Kristusa Kralja, op. ur.), nas je spodbujalo, naj se zazremo v globine svojega srca in odpremo vrata Božjemu usmiljenju. Jubilejno leto nam je pomagalo, da smo se bolje zavedeli, kako številni in različni posamezniki in družbene skupine so izpostavljeni brezbržnemu ravnanju, krivicam in nasilju. To so člani naše »družine«, naši bratje in sestre. Zato se mora politika nenasilja začeti med domačimi stenami, da se bo lahko razširila na vso človeško družino. »Zgled sv. Terezije Deteta Jezusa nas vabi k mali poti ljubezni, da ne zapravimo priložnosti za prijazno besedo, nasmeh, za kakšno drobno pozornost, ki naj zaseje mir in prijateljstvo. Celostno ekologijo sestavljajo tudi preprosta vsakdanja dejanja, s katerimi odpravljamo logiko nasilja, izkoriščanja, sebičnosti.«

Moje povabilo

6. Vzpostavljanje miru z dejavnim nenasiljem je tista nujna in bistvena prvina, s katero si Cerkev nenehno prizadeva za omejevanje uporabe sile z moralnimi načeli, za pomoč pri delu v mednarodnih ustanovah in sodelovanje z usposobljenimi kristjani pri pripravi zakonodajena vseh področjih. Sam Jezus nam ponuja »priročnik«

takšne strategije za vzpostavljanje miru v tako imenovanem Govoru na gori. Osmero blagrov (prim. Mt 5,3-10) zarisuje podobo človeka, ki ga lahko opredelimo za svetega, dobrega in verodostojnega. Blagor krotkim, pravi Jezus, blagor usmiljenim, delavcem za mir, čistim v srcu, lačnim in žejnim pravice.

To je tudi načrt in izziv za politične in verske voditelje, za odgovorne v mednarodnih ustanovah in za vodilne v podjetjih ter pri javnih občilih po vsem svetu, kako spoštovati blagre pri uresničevanju prevzetih odgovornosti. To je izziv za oblikovanje družbe, skupnosti ali podjetja, za katero so odgovorni v stilu delavcev za mir; da izkazujejo usmiljenje, ko zavrnejo izključevanje (»škartiranje«) ljudi, uničevanje okolja ali zmago za vsako ceno. To terja pripravljenost »na preseganje navzkrižij tako, da jih rešujejo in spreminjajo v povezovalni člen za nov razvoj«. Takšno delovanje pomeni odločati se za solidarnost, ki je slog za ustvarjanje zgodovine in vzpostavljanje družbenega prijateljstva. Z dejavnim nenasiljem lahko dokažemo, da je enotnost v resnici trdnejša in učinkovitejša od bojevanja. Vse na tem svetu je med sabo povezano. Seveda se včasih zgodi, da razločki porajajo trenja: soočimo se z njimi ustvarjalno in nenasilno, da bodo »napetosti in nasprotja [lahko] dosegla mnogolično edinost, ki rojeva novo življenje« tako, da ohranja »možnost dragocenega iskanja ravnotežja med polarnostjo in kontrastom«.

Zagotavljam, da bo katoliška Cerkev spremljala vsak poskus vzpostavljanja miru, tudi z dejavnim in ustvarjalnim nenasiljem. Prvega januarja 2017 bo zaživel nov dikasterij v službi celostnega človeškega razvoja, ki bo Cerkvi pomagal k učinkovitejšemu pospeševanju »neizmerne dobrine pravičnosti in miru, k ohranjanju stvarstva«, tudi

skrbi za begunce, »uboge, bolne in izključene, odrinjene ter žrtve oboroženih spopadov in velikih naravnih nesreč, zapornike, brezposelne in žrtve vsakršnega suženjstva ali trpinčenja«. Še tako skromen prispevek k snovanju sveta, rešenega nasilja, pomeni prvi korak k pravičnosti in miru.

Sklep

7. V skladu z izročilom podpisujem to poslanico 8. decembra, na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije. Marija je Kraljica miru. Ob rojstvu njenega Sina so angeli slavili Boga in na zemlji oznanjali mir ljudem blage volje (prim. Lk 2,14). Prosímo Devico, naj nam bo za vodnico.

»Vsi hrepenimo po miru; številni ga iz dneva v dan z drobnimi dejanji tudi krepijo. Mnogi trpijo in se potrpežljivo trudijo, da bi ga uresničili.« V letu 2017 si z molitvijo in dejanji prizadevajmo, da bi iz svojega srca, svojih besed in dejanj izgnali nasilje ter oblikovali nenasilno skupnost, ki skrbi za skupni dom. »Nič ni nemogoče, če se z molitvijo zatečemo k Bogu. Vsi smo lahko kovači miru.«

Dano v Vatikanu, 8. decembra 2016

FRANČIŠEK

Franciscus

MOČ NENASILJA

Spremna beseda

Komaj se je pleglo nasilje II. svetovje vojne (1945), že je ob kubanski krizi (1962) grozil nov svetovni spopad med političnimi bloki in idejnimi nasprotniki. Papeža Janez XXIII. in Pavel VI. sta v imenu človeštva, ki je hrepenelo miru in razumevanju, da bi doseglo vsestranski razvoj, ter krščanstva, ki oznanja mir kot zemeljsko in presežno dobrino, povzdignila glas: prvi z okrožnicama Mati in učiteljica – Mater et Magistra (1961) in Mir na zemlji – Pacem in ter ris (1963), drugi poleg pastoralne konstitucije Veselje in upanje – Gaudium et spes (1965) z okrožnico O delu za razvoj narodov – Populorum progressio (1967). Glas Cerkve je odmeval in še odmeva. Pavel VI. je klic nadaljeval. Za novo leto 1967 je naslovil na ves svet poslanico miru. Letos obhajamo zlato obletnico – v miru ali ob novih spopadih in razprtijah? Žal, so naša resničnost slednji.

Odtlej prvi dan novega leta obhajamo kot svetovni dan miru. Kristjani in ljudje dobre volje ga obhajamo kot dan molitve in pokore ter osebnega in skupnega prizadevanja za mir kot dobrino, ki je sad Božjega daru in človeškega dela.

Kaj nam sporoča papež Frančišek v novoletni poslanici, ki govori o nenasilju? V ospredju je človek, njegovo dostojanstvo in bogopodobnost, ki ju človeške in krščanske kreposti, kot so resnica, pravičnost, svoboda, ljubezen ..., izražajo in varujejo, temu nasprotna dejanja pa

ogrožajo. Priča smo čedalje večji ogroženosti, ki tli v številnih vojnih žariščih, spopadih in uničevanju vsega obstoječega. Smo tako rekoč že v »tretji svetovni vojni«, ki se je razširila na vsa področja življenja in ne samo na vojno z orožjem na ožjem geografskem prostoru. Kaj drugega so vojne med narodi, plemeni in skupinami, medijski spopadi med resnico in lažjo, vrednotami in prividi, nasiljem in terorizmom vseh vrst, uničevanje okolja, skupnega doma, obubožane množice, ki zapuščajo domove ter bežijo v neznane dežele in neznano prihodnost? Naše stoletje je že zaznamovano z novim »preseljevanjem narodov«.

Podobno je doživljal Jezus v svojem času. Prepričanje, da je treba vračati oko za oko, se upreti nasprotniku z enakimi dejanji, obsojati in ravnati po strogih pravilih postave, je obrnil na glavo. Zahteve evangelija so nova »krščanska revolucija«: ljubezen do človeka, tudi sovražnika, odpuščanje in usmiljenje, ki more po vzoru Božjega ravnanja premagati hudo z dobrim. Številni pričevalci so to dosegli in potrdili s svojim nenasilnim ravnanjem: mučenci vseh stoletij v času preganjanj, Mahatma Gandhi, Martin Luther King in drugi pričevalci našega časa, zlasti v komunizmu in drugih krščanstvu nenaklonjenih družbenih sistemih. Zmago so dosegli z molitvijo, duhovno močjo ter prizadevanjem za mir in pravičnost v ožjem in širšem krogu.

Naš čas je pred izzivom, kako doseči mir. Francišek predlaga odgovor: nenasilje kot stil nove politike za mir! Nekateri menijo drugače in celo vero vpletajo v nasilni boj. Toda nasilje rodi nasilje. Papež Francišek je že neštetokrat zaklical: »Nobena vera ne sme v imenu Boga posegati po terorizmu! Mir je nekaj svetega, ne pa nasilje!«

Za nenasilje pa si je treba prizadevati. Najprej v družini, ki je prva šola spoštovanja človeka in njegovega dostojanstva, šola nesebične ljubezni, služenja drugemu, razumevanja in odpuščanja. Nato v družbi, ki je prostor in možnost dialoga in sodelovanja, pa tudi spoštovanja otrok, žena in nemočnih. Leto usmiljenja (2015–2016) je ta prostor razširilo na vse odnose in ravni, v katerih mora vladati nenasilje ter odprava krivic in brezbržnosti. Nenasilje pa izhaja in se hrani iz pristne človečnosti, ki poraja novo etiko, etiko evangeljskih blagrov.

Gre za dejavno nenasilje, ki premaguje zlo z dobrim, s katerim politični in verski voditelji, mednarodne ustanove, združenja, mediji in vsi odgovorni opravljajo svoje delo v duhu blagrov. Ne gre za čakanje, da se bodo stvari same uredile ali jih bodo uredili drugi. S svoje strani Cerkev podpira vse pobude za nenasilno reševanje vprašanj našega časa. S tem namenom s 1. januarjem 2017 ustanavlja dikasterij (službo) za celostni človeški razvoj, ki bo skrbel za pravičnost in mir, varovanje stvarstva, pomoč prebežnikom, žrtvam vojn in naravnih nesreč, zapornikom in potrebnim pomoči.

V poslanici papeža Frančiška bodo verniki in drugače misleči dobre volje našli številne pobude za delo v prid miru v družini, ustanovah, širši in svetovni družbi. Poslanica jih bo spodbudila, da bodo tudi sami iskali poti, kako z nenasiljem, lastnim človekovemu pričakovanju in evangeljskemu sporočilu, udejanjiti mir kot Božji dar (donum Dei) in delo pravičnosti (opus iustitiae).

Rafko Valenčič
urednik

Kazalo

Papež Frančišek

Poslanica za svetovni dan miru 2017

NENASILJE: STIL POLITIKE ZA MIR5

Razbiti svet 6

Veselo sporočilo 7

Močnejše od nasilja 8

Družinske korenine nenasilne politike 10

Moje povabilo 11

Sklep 13

Rafko Valenčič

MOČ NENASILJA. Spremna beseda 15

Kazalo 19

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA

1. Kongregacija za verski nauk,
Doktrinalno navodilo (politika) (2003)
 2. Kongregacija za verski nauk,
Premislek (o istospolnih zvezah) (2003)
 3. Janez Pavel VI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2004, Vedno aktualna naloga: vzgajati za mir (2003)
 4. Janez Pavel II.,
Pismu duhovnikom za veliki četrtek 2004 (2004)
 5. Janez Pavel II.,
Apostolsko pismo Ostani z nami, Gospod (2004)
 6. Janez Pavel II.,
Poslanica za svetovni dan miru 2005 (2004)
 7. Janez Pavel II.,
Pismo duhovnikom za veliki četrtek 2005 (2005)
 8. Janez Pavel II.,
Apostolsko pismo Hiter razvoj (2005)
 9. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2006 (2005)
 10. Kongregacija za katoliško vzgojo,
Navodilo o merilih za presojanje duhovnega poklica (2006)
 11. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2007 (2006)
 12. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2008 (2007)
 13. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2009 (2008)
 14. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2010 (2009)
 15. Benedikt XVI.,
Pastirsko pismo irskim katoličanom (2010)
 16. Benedikt XVI.,
Ob sklepu duhovniškega leta (2010)
 17. Benedikt XVI.,
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2011 (2010)
 18. Benedikt XVI.,
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2012 (2011)
 19. 13. redno splošno zasedanje škofovske sinode –
Poslanica božjemu ljudstvu (2012)
-

-
20. Benedikt XVI.,
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2013 (2012)
 21. Papež Frančišek,
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2014 (2013)
 22. Papež Frančišek
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2015 (2014)
 23. Papež Frančišek,
Bula o napovedi izrednega svetega leta *Obličje usmiljenja* (2015)
 24. Papež Frančišek
Poslanica za svetovni dan miru 2016 (2015)
 25. *Skupna izjava papeža Frančiška in Kirila, patriarha Moskve in vse Rusije* (2016)
 26. Papež Frančišek,
Apostolsko pismo Usmiljenje in usmiljenja potrebna (2016)
 27. Papež Frančišek
Poslanica za svetovni dan miru 2017 (2016)

